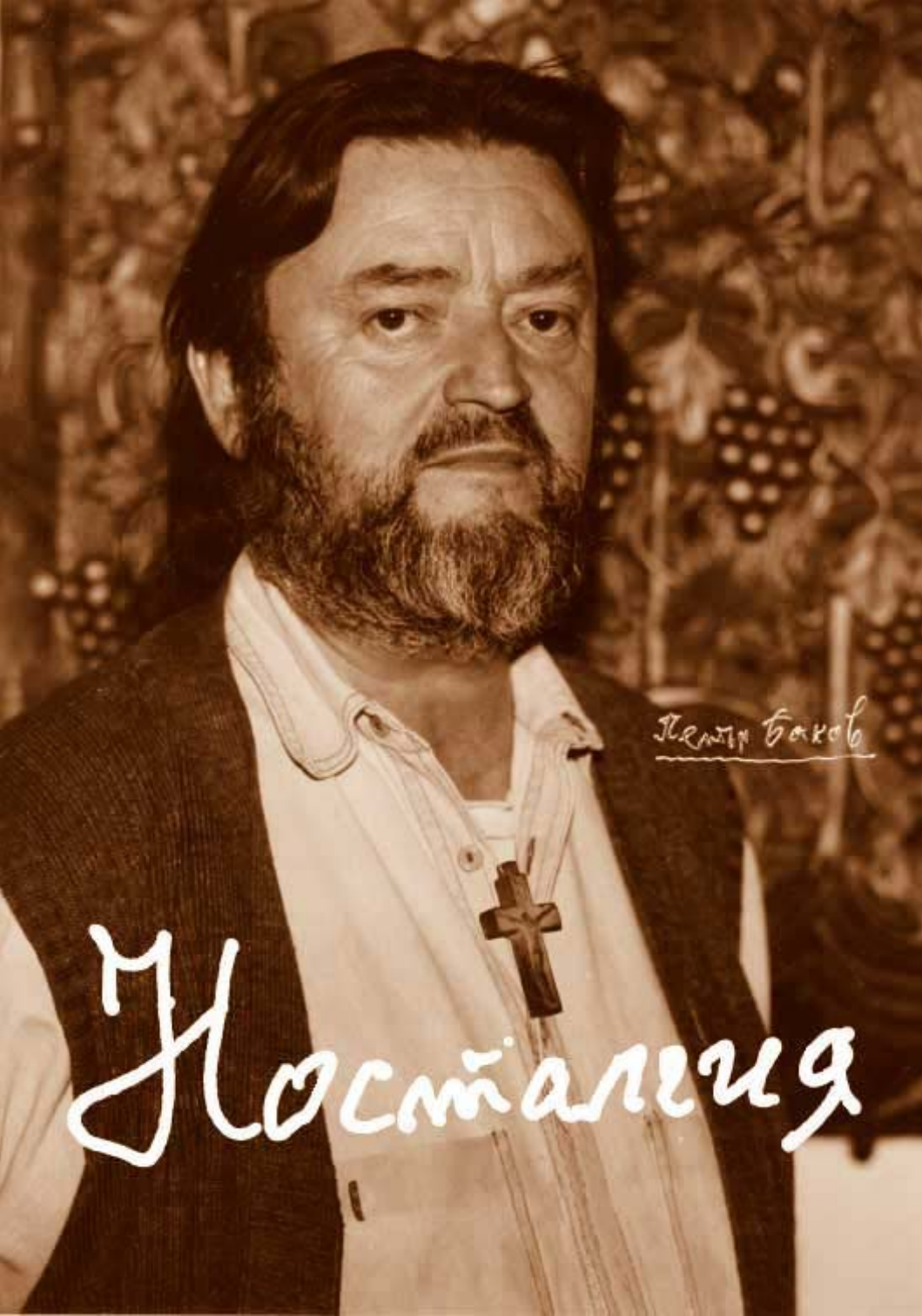

Кривошаров

Гостялец

В памет
на
родителите
ни

Петър Бачков

Носталгия

Бабаки-бабаки,
в памет на родителите ни.

Петър Бачков
Момчил-Дом.
2011 г.
лени

Ун и Ян
 на същността,
 де факто сие душа.
 Живота и смъртта,
 кой не е съзв.
 Носталгия — дъха...

 Netelina
 Метър-дол.

Вижни ме, че миша
 само за смъртта.
 Но, как и да душа —
 дъха не е душа.
 Едно е роса —
 съвсем друго слана.
 Не всичко луна
 и седем небеса,
 и стъклото съзв.

 Netelina
 Метър-дол.

Упад всичките неща,
вижда се лека
на личностима-душа.
Не тичай пред смъртта,
Тя ни безкрайността...

Netaji
Meenpur-dare.

[illegible]

Netaji +
Memorandum.

4

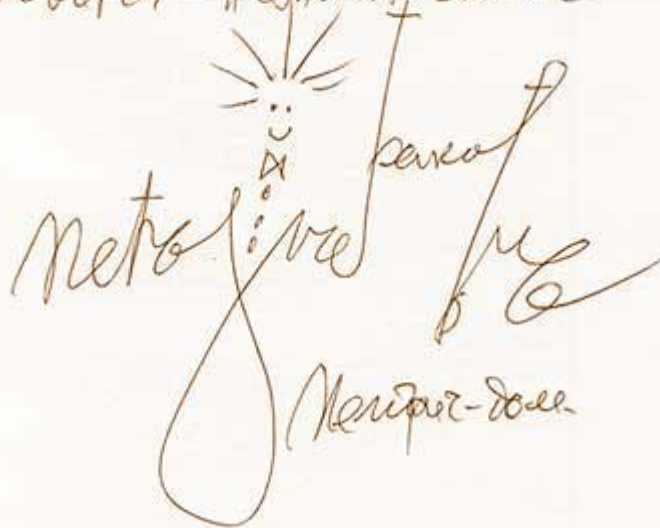
Зовек ила при наца:
 Майка, татко и деца —
 правнѣци-иднина.
 Јаско друго — сучета.
 Сажди-прах — мечелта.

5

На благодетелу
 Румен А. Попов

Всех велик творец,
 умира неизнати,
 в изгнание от гад.
 Посмртно, младостта,
 надвива зависитта,
 но посредствеността,
 едва след вечноста.
 Творец — неизнати.

Илюзия е живота —
 назаем взета светлина.
 Камбанен звън — прощайна нота,
 под кръст сивата пшеница.
 Илюзия — сълза в зеница,
 на радости и грехове.
 Съдбовен наиз-бродница
 от сибирити и живи богове.

Nete: va
 Netre: dae

Пангуват едрите банкоти
 през гроб, а в гроба сираци.
 Момеля дредна се кикотне,
 изпаднала в мекоту мях.
 Речил е всичките въпроси
 гробаря в сеничез ни час,
 че в гроба нищо се не носи,
 ни слава, ни пари, ни власт.

Nete: va
 Netre: dae

Гени-простота,
 геният — свобода,
 гудият — душа.
 Не е болест
 гудостта
 на незначителността.
 Кой знай знай.

Netel:
 Метри-дее

Що, като дай завитостта,
 гивий омидава ления,
 ведно с безкрайността,
 че съм прозрачността.
 Няма ли ула —
 видна съвестта.
 Няма ли — вечността.

Netel:
 Метри-дее.

Човек се ражда,
за да живее
и умира,
за да се роди.
Кой не свречи,
с две кубави очи.
Боже, кажи...

Петар Јакоф
Петри-дас.

От гроба, татко, пророкува:
Како крал е народо, сине.
Колко го таткаш, то глави врзува.
Во зема твора — рани лекува.
Како фасла е народо, сине.
Колци му бият, но нив цбува —
диво се вие, во плод наметва.
Листа му пада — семе остава.
Како вито е народо, сине.
Тешко фтасало, синдожиро кине.
Глава ти горч — снага ти сине —
никот врз него не може да мине.
Како лук е народо, сине.
Кера му кинат — корен твора.
Дожд го залива — в сина не гине,
скилиди собира, по лат синава.
Ситовет не гине, мила сине.

Петар Јакоф
Петри-дас.

Пращати ме две неща:
 да съм сам
 и да бъда с хора.
 Умирам оти спрам,
 сред всяка мъгла
 на безличността.
 Ала оти знамена
 и хорово игра...

Петър
 Пепърит-дос.

Всеки знае
 шутта на краля,
 но, кой го паля.
 Рортата зроби,
 мразят шегата
 на трюмонта.
 А ти, ти свята
 на шутта джугата.

Петър
 Пепърит-дос

Всичко се връща,
и зло, и добро.
Лъжа на съща,
наред со душата,
во нас и съдбата.
Окоито — разплата
и вден обличаща.

pete:ve
sakof
me
Ментри-дан.

Боже,
не искам вечността,
нищо безсмъртието.
Вземи се старостта —
врати ми младостта,
не заради греха —
заради мъдростта.
Не мога без душа.

pete:ve
sakof
me

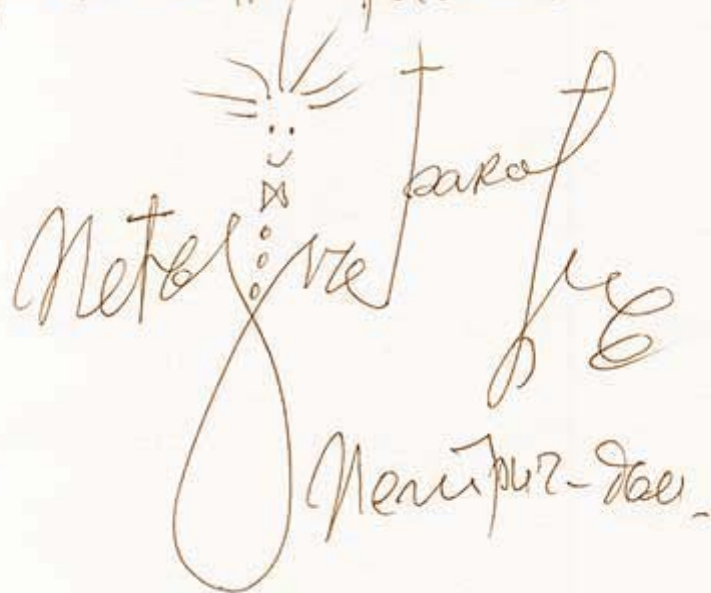
Моя те,
 Не бди холограма
 На прахта си.
 И с всичките лещи,
 Душата не си тие.
 Аз а — виртуалност.

Neto live
 Ментри-доел.

Господи,
 Не викай ми душата
 преди да съм зеркал.
 Остави ми красотата,
 че тив съм пък живял.
 Не искам земята
 за мен да търси,
 че мисъл съм светяща
 с невидими очи.
 Не късай знанието
 на моя идеал.
 Не викай ми душата
 преди да съм зеркал,
 Господи.

Neto live
 Ментри-доел.

И безсметният
свои плати.
Съзнатие не плати
бездушността.
Какво и да знае —
орбитите не грат.

И то смир и надежда
изобито нима.
И най-голяма —
измеа любовта.
Другото — лъжа.

Възможно ли е,
 да не сме това,
 което сме сега.
 И, дали ула,
 спомя си лика
 на безкрайността.
 Личност ли вечноста.

Netelive
 Netelive
 Netelive

Не се научих
 да живея,
 но се уча,
 как да умира.
 Не мога да спра
 неизбежността.
 Просто си летя...

Netelive
 Netelive
 Netelive

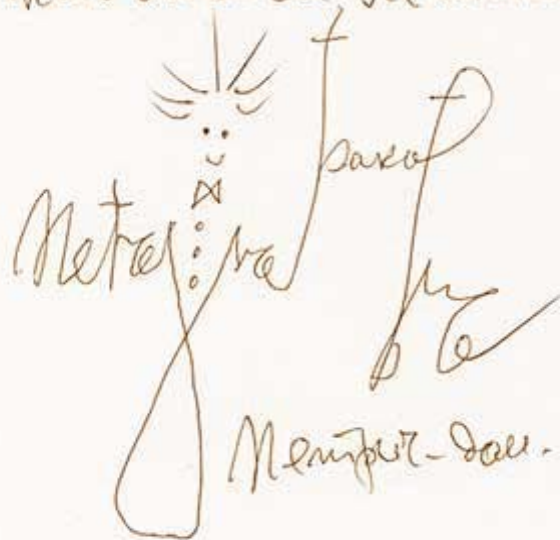
Празна сѝаг,
 Празна маса,
 с празна таѝа
 и пѝето гол
 празен сѝол.
 Ни звук, ни машина—
 само самота.
 Жестокоѝи вѝи нѝога.

Neto
 како
 Петру-дас

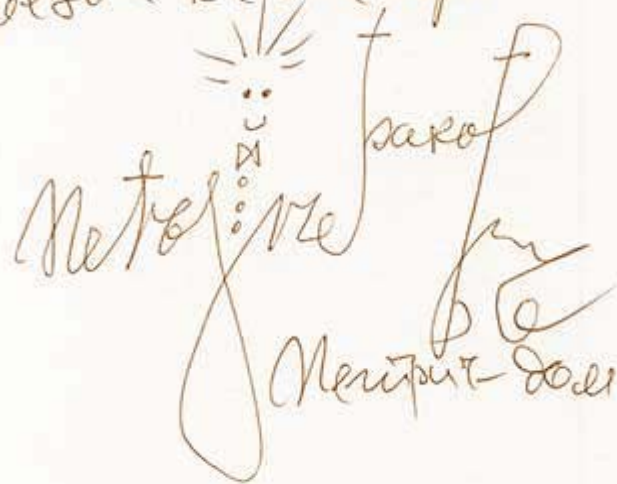
Ако нѝе знае,
 ког си, кѝде си,
 не бѝх бил сам.
 Дари да си тѝа,
 кѝдето не си,
 бѝх искал да знае,
 самотѝа ли си.

Neto
 како
 Петру-дас.

Красива си.
 Най-красива на света,
 Ден-ночи речей-свиря,
 Вживи ме ням со хубостта.
 На смярост селите любовта —
 подвижен грод с мед оживя.
 Ден-ночи — свине-луня,
 Жива протист с мед разтворитя.
 Каква ти си, твоя остана —
 безгрешница недей бди.
 Живота си лети...

Наиде, свине заиде —
 месечина гре.
 Звезда ке ми наиде —
 гора ке ни мее.
 Звезда сребровица —
 безба-безежитя.
 Булка драговица —
 драга-драгосица.
 Венер ке мове —
 небо ке разтвори,
 Мерак ке венее —
 звезда ке ме гори.

Аз съм месения, който мери.
 Аз съм сънът ти сънотен.
 Митът съм, мо който копеем.
 Аз съм зовът ти съдобен.
 Аз съм ласката скрита —
 ръката, дъхата държала.
 Аз съм твоят камък,
 Не си ли го още разбрала.

 Netel: me
 Netel: me
 Netel: me

Външен мажк да съм искал,
 пленена да си ми оса.
 и яростна да ме приискал,
 во мрежа да ме прелестя.
 Оливково миро да оголи,
 да ме дадегосам с обития,
 та да се върне и да моли,
 да ми цуниг любовта.
 Външен мажк да съм искал,
 ми женеца да си оса,
 до камъка ке ме изстикам,
 ке си ме тиг в самота.

 Netel: me
 Netel: me
 Netel: me

Тукни, гугутко, загучай
 майкина месна ратена,
 църна магия размучай,
 тукни ми радост пленена.
 Тукни, гугутко, да гуча
 паянтова месна-мочка,
 загуби орисна мочка,
 разбуди дарна смолка.
 Тукни, да гудат дечалта.
 Тучай, со тебе да мегли.
 Тукни, симили съдбата,
 ти завиет да надживеши.

Петко
 Петрич-дае.

Македонио,
 жална месна во носия.
 Белч коси-шам-шамия.
 Църни очи-свещ-робия.
 Милни рѣже-ангария,
 Ти си мойта орисия.
 Македонио,
 тучка-мамина архия.
 Грѣва сѣнене омишия.
 Црѣв пролетта версия.
 Грѣб колениски на тѣсия,
 Ти си мойта орисия.
 Македонио,
 амин.

Петко
 Петрич-дае.

Зелѣник-редник, цѣик-воѣник,
с бѣйна слава на орел,
произведенъ в чин велик,
редникъ же сѣде и цѣерел.
Слава крѣста же размерѣ,
же чикчѣатъ времена,
бразъ предъ гроба же мѣреци—
же замечѣти знамена.

Петръ : ва
раки
Петръ-дое.

На трошѣ майка ми каза:
—Родихъ те сама на полето.
Стѣнѣтио тѣма ти среза,
да ти е знойно сѣрѣтио.
Забѣтио те сложихъ в пѣтука,
детѣ набрахъ уморено,
во потъ ти те сполуха,
да си ми бело-цѣрѣно.
Олѣнесохъ те после в горахъ
да ми те види тѣмъко ти прѣв.
Прободѣ го радостъ в джѣмъ,
запой те с родова крѣв.
По кѣдо звезде цѣбуха,
на коренъ те залюхѣха.
Примѣха те с вѣнѣмъ вѣносѣт—
повѣха повѣмъ на повѣносѣт.

Петръ : ва
раки
Петръ-дое.

Джуджуганге* сѣе и мѣя
 просто мѣна; тик-тирик.
 Джуджуганге, мѣй улея,
 просто мѣнѣ; тик-тирик.
 Джуджуганге се гордег
 и се фѣркал; тик-тирик
 Зиле-лѣе мѣрѣа бѣя,
 не едѣя; тик-тирик.
 Джуджуганге се мѣвѣя,
 просто мѣле; тик-тирик.

Nete:ve
 Netre:dae.

* Джуджуганге = вѣдѣе.

Пѣрѣа чигулка.
 Вѣторѣа чигулка.
 Тѣрѣа чигулка.
 Нема мѣсто
 за мѣйѣа зѣдѣа.
 Сѣе просто свѣтѣа.

Nete:ve
 Netre:dae.

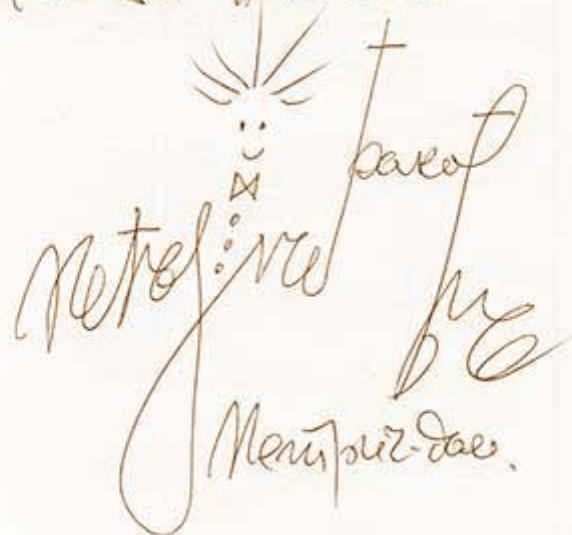
Не е поражението
 да се омірежи
 от неважността.
 Спри, щом можеш да спреш,
 пред неизбежността.
 Силата не е в лудостта.

За да живеем ние,
 загиват звезди,
 жертвали себе си,
 зарад джуните ни.
 А ние само,
 не само вървими.

Църната материя,
 безкрайности рои.
 Незримото върти
 всичко на пръста си.
 Недей се ежи —
 Нищо не си.

Взгера кит —
 днес мравка,
 утре, ще
 да съм орел.
 Ех, да бях
 се надлежал.

Кръгън гологан,
 без мъкнати громи талафти,
 не се зуби
 а в мостъртноститта.
 Овчизе, и жма,
 а безкрайноститта.
 Парити до сестъритта.

Петел
 ракоф
 Петел-доле

Мелтаа се, мелтаа,
 да бѣда месенѣа
 и насред греха,
 да лѣбѣ лѣбовѣа.
 Що друго ми сѣмѣа...

Петел
 ракоф
 Петел-доле

Рвкнах да живея,
с какви ли не неща.
Научих се да меля
на живо пред съгърнута.
и всеки, и никой —
ниде и навред,
останал си съмъвля.

 Negative
 Repair - done.

Обичае мекимине и.
и зборите и.
и добротата и,
и вселената и и,
с којето ме млеви.
Боже, какви ствари...

Netaji
Mentipuz-Var.

Лесна во транзи не може да тврди,
 општо тешко ќе да се сломе,
 со синджир глави неке обрнува,
 невестини ќе маѓаѓа, ќе хитати мажи.
 Лесна ја, мило, граници нема,
 неке ја свиеш во бодлива мрежа.
 Во неј се тачи сила голема,
 народо ја ве, со неј мудар
 Лесна се, мило, мило гари,
 оти народо с неј се мали,
 а народ без неј народ во млет.
 Послуцај, мило, послуцај невесто,
 кој, кој да прае, месец е месна.
 Неј е месен Омир слемецо —
 судбина, мило, не била мј лесна.

Метод: како
 Петрич-дае.

Видех Господ-Бог.
 Не, не, не мога
 да ви опиша
 Необјатна.
 Неомислелост,
 всеразуме-душна,
 Видех Неврмеността.
 Боже, благодар ја,

Метод: како
 Петрич-дае.

На што свенге
 пали една
 и за Дявола,
 оти Господ
 ги го среќуваат-я не,
 а Дявола меѓу тебе е.

Петрич-дее-
 ракоф

Всичко е власт и пари.
 Останалото —
 мѝме и жени,
 в кѝлбо оти силени,
 за власт и пари.
 и војни, и војни,
 за туѓи земји.
 Безбожие не сме.

Петрич-дее-
 ракоф

Знаем, защото знаем
и се вглеждаме вимиталел,
откъдето идваел,
за кой ли нѳмѳ, незнаем.
Глѳмѳ не е савел...

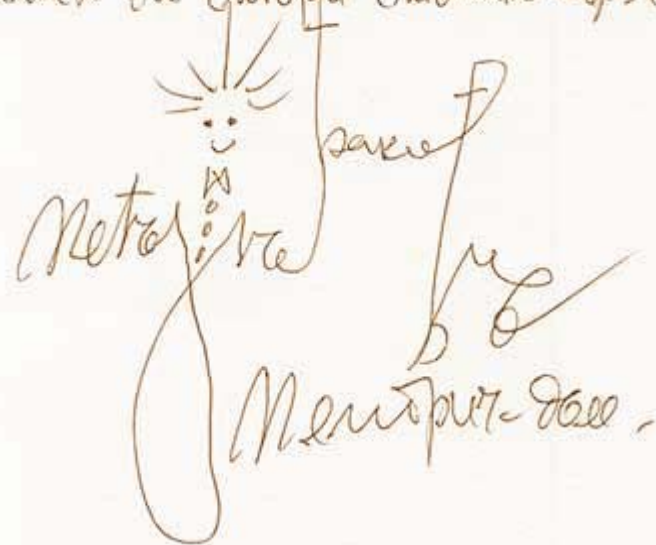
Всѳка дѳмѳа,
вирѳгоз на чѳла.
Гѳний-прѳстѳпта,
пѳрвѳтѳворѳниѳта-
бѳзкрайностѳта.
Кѳмѳ знаѳмѳ незнаѳмѳостѳта.

И аз съм бил пръв
 на не една мечта.
 Узгубих се в уеха—
 не наидох любовта.
 Мерак не поведя,

Легал ми си няма на място село,
 полюбван омайно от дъха на моят.
 Мектан ми си тайно под звездно хоро,
 прегърнали потайно от влюбена нощ.
 Любил ми си още пламтища звезда,
 каква-омаля в горяща мечта.
 Вървял ми си после по тази следа,
 намерил звездата, узгубил с нея.
 Резни по косища в косена пътека,
 забравен под свода на звездно небе.
 И нека да мадне прижурка в нощта,
 на мекан да спори споменото сърце.

Един в Ню Йорк-
друг в Китай,
а аз во мойот
роден край.
Боже, каков рай.

Петар: ракоф
Петар: доо.

Светулкине, сине, са живи искрици
от далечни, искрящи звезди,
които били са нявга каричи,
живели по твоя земји.
Светулкине, сине, са ти знаменце,
блещукащо под нежни крилца.
Тво идва като опрожение,
на безвие в звезда твоя.
Тво са светулкине, сине.

Нова та просветува в разлук,
не дават човек да загине,
унесет по својта мѝка.

Петар: ракоф
Петар: доо.

Говеними, гедо, що книги пишувати,
 люди мовляють во просіоро.
 Моври лфояти, слово дарувати,
 словати, гедо, мети во споро.
 Провечити, мия, со листи вотовати,
 во спорови спорти, споро сразувати.
 Роби не сакати а не робувати,
 пашети стіанувати, уха царувати.
 Говеними, гедо, що мови велувати,
 ко бчи мредува да се мазати,
 оти говени все ке мредувати-
 веними, гедо, вички ги мразати.

Петар: не
 Петар-дое

Замочени ли
 да си брочи джипе-
 сбогале на метимии.
 Надеждата, и тја,
 не е безкрайностіа.
 Разбра ли ме, свза.

Петар: не
 Петар-дое.

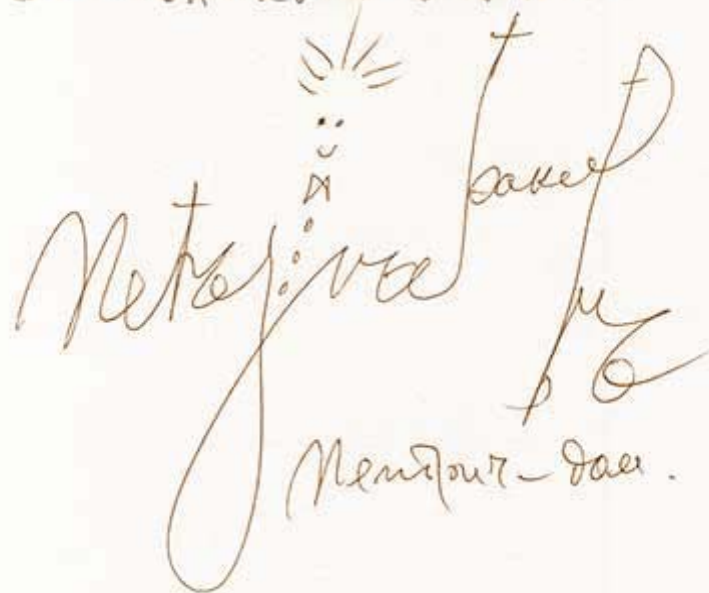
Нещастни-щастливи,
живите живи —
мъртвите мъртви.
Смъртни-посмъртни,
Нема безсмъртни.

Вечто ще да има
бедни и богати.
Всеки дава-взима,
за да не мачи,
феса-мачимачи.

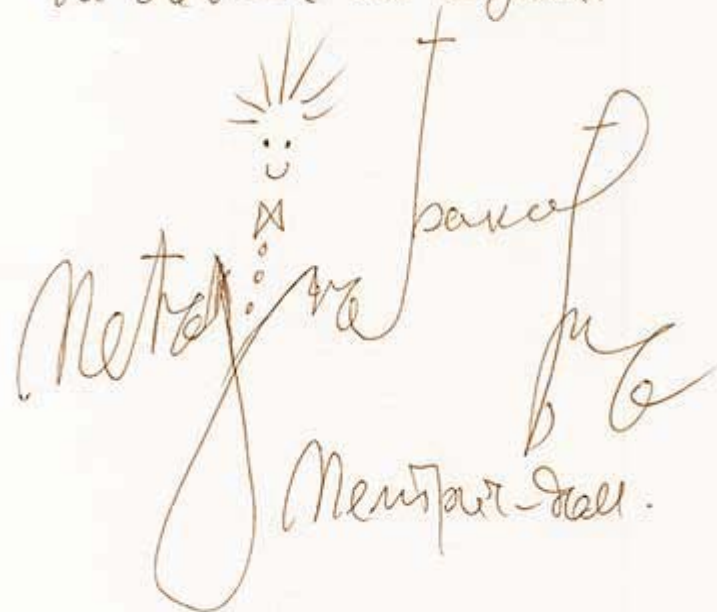

Рвешница, като майка-
мръсница, като жена,
измама любовта.
Безумство на дъха,
какво ли не грее.
Виновникът - мъжа.

Netaj:va
Мендрит-дае.

Рвешен абориген,
показа ми прѣстѣта-
разбраз, че е вода.
Каква прослѣбата,
да бѣдем си с нея.

Netaj:va
Мендрит-дае.

Пигмейпей ли мей-
живей за месечта.
Не лъти си ула-
не бистри и прахта,
Знай, че е искра.

Nete Jane
Pigmei
Pigmei- Jane.

Зовек не е право
да иска повече,
освети живота си-
свѣти нехай мейти,
Прахта - безличности.

Nete Jane
Pigmei
Pigmei- Jane.

И светци и
 са грешници,
 Носещи, свети
 и без свещници.
 Глази, Боже,
 от неверници
 и бездушни слози.

Озгя
 на вѣдността,
 съл озгя
 на вѣдността.
 Знам, че съл вода.

Искам да събера
всички светове,
за да разбера,
небето ли небе.
Как първи да ще-
пъст не прегъне.

Metajina
Методичен.

Мила повестта,
не се боркай
во божии дела.
и да откриеш
произхода
и края на света—
отломки на "Еврей",
не знаеш дъща.
Не мисли си деля.

Metajina
Методичен.

Що друго менше,
освіт очите,
згадали парити.
И без світильників,
икони — звичити.

Петро Яков
Ментир-дас.

Изгнанник — самота,
живех за вас, деца.
Дарюк ви месечна —
ви давали и смисла.
Оставає по думи...

Петро Яков
Ментир-дас.

Гри ме, суета.
 Разбери, какво
 ти казвам сега —
 твърде късно е,
 кога си прах в прахта.
 До време и смъртта.

Петър Петров
 Петър-дас.

В безкрайната ми самота
 за мене никой не попита.
 Сама остана в сирота
 съдбата жадна, недостига.
 В безкрайната ми самота
 така ми мене са ме яли,
 Прегризаха ми месенца,
 Но нестирно са ме яли.
 В безкрайната ми самота
 мен нико не пожали.
 Дано на гроба ми, простила,
 една свещица да запали.

Петър Петров
 Петър-дас.

Не даде време, времето мое,
 ко икона ќе ме бакуваат.
 Узо е време, все е и твое,
 не дој се, сине, светици бакуваат.
 Господ ги праќа светите моде,
 души да кажат, души-символи:
 — Все ќе ги има праќените тоди —
 Небето ќе е со звезди големи.
 Не даде време, времето наше,
 ко икона ќе ме бакуваат.
 Узо е време, се с време не плаше,
 светите моде го пророкуваат.

 Petrojiva
 Petrojiva
 Petrojiva

Не съм виновен
 за съдбата си.
 Душата, узом реши,
 ще ти сполети.
 Глазата очи —
 солзите, солзи.
 Риданите, мечти.

 Petrojiva
 Petrojiva
 Petrojiva

72

Ничо
 не се променя —
 всичко се върти.
 Кой го е еня,
 мадам ми звезди.
 Не бейте си сити.

Петър: ракоф
 Петър: доел

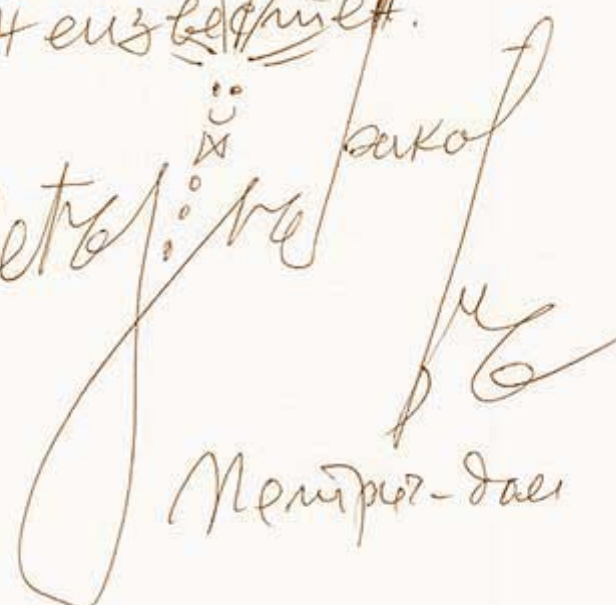
73

Знанието
 е улюбено —
 не в книгите,
 но знаят
 учениците.

Петър: ракоф
 Петър: доел

Говек
и ма при живота;
семеен,
личен
и обществен.
Светена
и извешт.

Петър: ако
Метри-дае

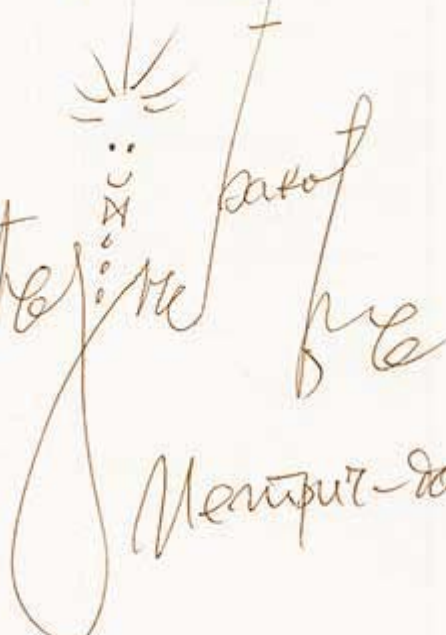
Кой, как гуре
и не си дойде.
Сме ли душа-
зробна личина.
Молчи мъртва.

Петър: ако
Метри-дае

Вербац и вѣра, борец и борба.
 Едновременно победител и победен.
 Знаменасец и знаее, стрелец и стрела,
 со сѣнке в крѣвѣта, бѣнѣтар сѣе роден.
 Мѣдрец и мѣдрості. Владетел и роб.
 Едновременно спасител и спасен.
 Певец и месец, Анатичності и гроб,
 со сѣнке в дѣха, бѣнѣтар сѣе роден.
 Пѣворец и пѣворба сѣе ти са в мѣн,
 в божествена радості, в косицѣен блѣн.
 Онѣ мѣнѣнала лѣка в горящия мѣн,
 со сѣнке в крѣвѣта, бѣнѣтар сѣе роден.

 Петрејко
 Метрич-дво.

Онѣвѣт дѣлѣнаѣта,
 Насред неодоѣта,
 Изѣфѣи всеодоѣта,
 Вселѣнѣнка свѣта,
 мѣѣи мѣрѣса дѣнѣта.

 Петрејко
 Метрич-дво.

У мо очи,
 Наостри уши
 и виж, как некой
 се обрѣща в гроба.
 Той, всичко умрѣва.

Петре: не
 како
 Петрич-дам.

Срѣтѣяние
 на водама,
 сме крѣговрѣта
 на душамѣта.
 Всеки и дѣлама.

Петре: не
 како
 Петрич-дам.

Унам сїю лица,
 Оїком добрата
 ми сїрана,
 Оїи друзата-
 зрєжа.

Netel:va
 рача
 рє

Изгєрмах се вєтє-
 всичко изтїлє.
 Живота изтїлє-
 мєракомї не сирє.
 Лїоби мє, дєлїтє...

Netel:va
 рача
 рє
 Мєлїрїт-дєлє

Со кампани кръв в кръвясаното мисъл,
 буква во буква во кървав заливор.
 Въздух в каман е, нелого да дишам,
 в сънчиие затиснат гини простор.
 Он ден-омъден во слепиот двор
 зълъде магна, душа долене.
 Во магна го сгуших му кървене взор,
 зълъд ми пиренка в строщени криле.
 Скръщено мене: — скъбти си меро,
 во твоята, с могомъ болка могом,
 скъбти, ако трябва твое крило
 и двение скъбти ги, но кръв отише.
 Тълъде, зълъде, дух прероди
 строщена молитба во идущи ден.
 Сила во крила меро окрили,
 крилене, криле, са с мерото во лет.

 Peterine
 Peterine-doe.

Ужаслив съм,
 не съм част
 от живота-душа
 и, не нела власт
 над незнайността.
 Безсигурно — сигурно.

 Peterine
 Peterine-doe.

От власт и пари
и Бог се не спаси.
И с всичките жетви,
от майка роден си.
Станкето си ври.

Петър: не
Петър: да.
Романскиот
монахир.

Дърбоко в старостта,
вморожен во сиринта,
прозреа светостта:
майка и баща,
простение ли деца,
профок да идността,
Над всичко род-сирека.
Пазение совестта.

Петър: не
Петър: да

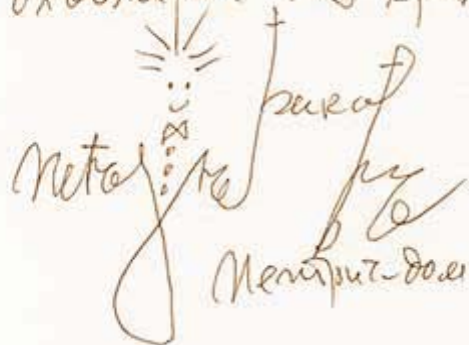
Знай, живота ни,
 сме взели назаем
 от децата си
 и трябва сами
 да им го върнем,
 много преди
 да скроим оти.
 Действително, думата ни,
 в зачатийе най-добри.

Петър: ме
 Мелит-дое.
 Какво

Вирата е безлика,
 а ний се мислим
 за богоподобни,
 колко сме злобни,
 себеподобни,
 канибали злобни.
 Хаоса всички поемни.

Петър: ме
 Мелит-дое.
 Какво

Не сѣте вечни, разберете
 бивши и сегашни врагове.
 На богове не се правете,
 не си играјте на каре.
 Светици не сѣте. Не сѣте икони
 и не замочва от вас света.
 Повеќи немајте закони,
 а само содиз-сѣраха.
 Не загагајте содбајта
 на еви или мѣра.
 Не се поделјате дѣлајта,
 ни радостнајта ни зора.
 Не сѣте вечни, разберете
 бивши и сегашни „елитови“
 На ангели не се правете,
 бидејќи дѣволите без криле.

Методиј
Методиј-дас.

Вечен живот нема —
 смртна и смртта.
 Да не се сворченна —
 назаем вечността
 Методиј — дѣла.

Методиј
Методиј-дас.

И да се каеш,
 програмиран си.
 Изобщо не знаеш,
 кои си оти.
 Не се пеняви-
 програмата,
 Не си ти.

Петър:ме
 Петър-дан.

Това е лига
 на разума в зреха.
 Измислица-лъжа,
 Насмешка лъбова.
 Внушение - дъха.

Петър:ме
 Петър-дан.

Само две очи,
нос, уста, уши —
не е безкрайността.
Оливид незначителността,
тъмната страна,
не значи тъмнина.
Незначителност — цел.

И златото е пръст
на майката земя,
но само камък-кръст
ридай над безността.
Хаоса — съзвездие,

Има ли живот
и след смъртта
мърти отбодността,
жива да празна -
бездущна вечността,
Утро - залаза.

Петра: ива
Петрич-дол.

Цел живот во пунда пунда
насред мойот роден народ,
в прохода тезна, младост поина,
гасна во млека, зред во плод.
Цел живот вриган и сриган,
бжен ми стиж месната суге.
Винаги тачен, вечно отприган,
следник ме следи, расте ми вуже.
Родот ми е грана ражена,
сила ми е мамет во свест.
Млеко моя, во радост роена,
за вуждичие наши:
— За-моо-чест.

Петра: ива
Петрич-дол.

Некаж, в откровеността,
 континиум-душа,
 мълви ми същността:
 — Свесна сакралността.
 Логос* светостта —
 и проречена ме в дъха.
 Когато ме изде цира,
 да стои в реалността.

* Логос =
 свързан ради,

Петър: ра
 рако
 Петър: ра
 рако

Който и да си,
 жената, изол рече,
 изе ме отромаси.
 Змията не види
 за женските очи.
 Своблазът не си.

Петър: ра
 рако
 рако

Пълно е възможности
да живееш вечно.
Но, що по-безпоетно,
от възможността,
да лизнеш сестричката
от безкрайността.
Безсестринче — ула.

Глухостта е в нас
и помирно дори,
с онзи свещав глас:
— Не върви глухосай.
Уви. Уви. Уви,
кой ли не сгълци.

Не се надбегвай
со светлината,
и не надскачай
темнината.
Лицето -
над душата.

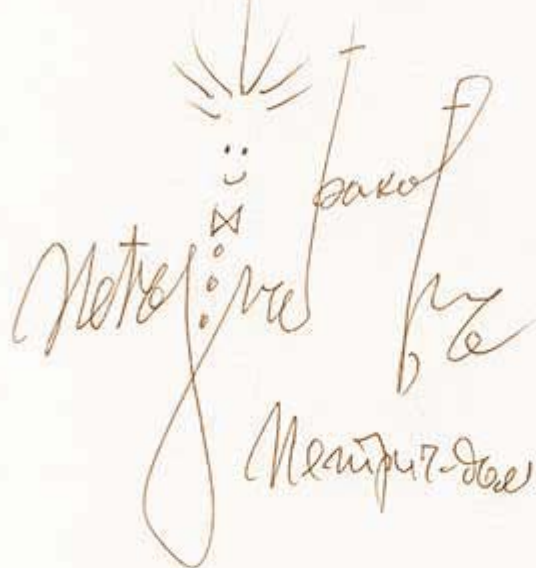
Приковават духе свещен,
размислати ме на крвот въпроси.
Въпросът мѣк е предрешен,
черен донос донос носи.
Во гордост гледа несломен,
жестокост хоси на откоси.
Откос-забравих, що е ден,
подкоси се нозете боси.
Трешити стѣне темнината,
избодена очи бодѣ.
Озлогосиша свободата,
злост злостин-дух не лре.

И с различни очи,
еднакви сме стази,
Гуканите мечли —
просто, не си ни.
Води себе си.

Не са мечли
седените небеса,
и с една душа —
седем сме мела.
Ех, ни, зрях-дого.

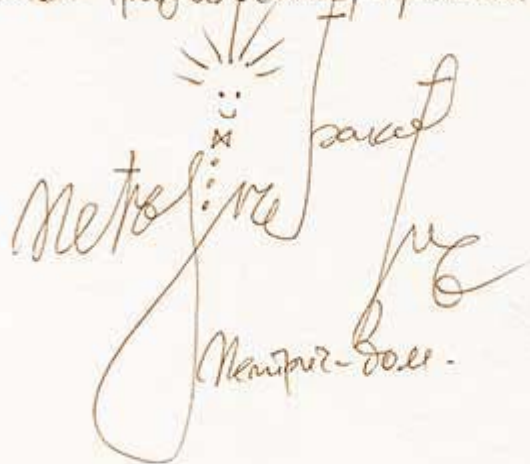
Мивота е урок,
за скок в отводноста.
Всепит-душна,
отскока — слепота.
Небеса — млетка.

Петре:на

Петрич-даел.

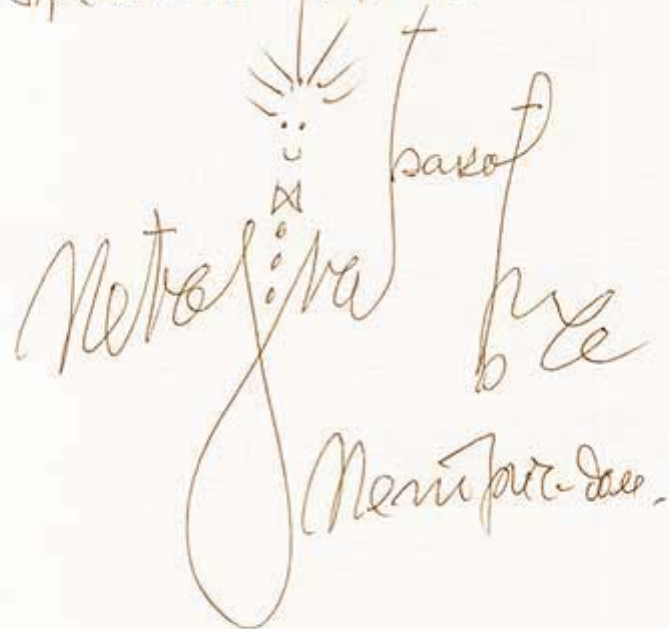
Неверна ограда во темни дела
присвуда келува, отнема права,
со кикот набутва мотка глава,
во лудост лудее, сее мотка.
Залыха цветјата врели води,
прак се моти, не вистае оти,
просиена сврзено, всичко даи.
Умора душата, духот и скрби.
Плагат дената, прийма животи,
келува главата, кинати жолоти,
поветта борбата хоро в хоровет,
земева радилата, примева Народ.

Петре:на

Петрич-даел.

И съскаща зия-
рай любовта.
Ада да греса,
нак не съгреша.
Грехота - дъха.

И с всичките мари,
и най-велик да си,
и в тед да всевластия -
до време дъха.
Глазаци времена -
моза верността.

Үлсн нэ е снхвал,
 какви мн нэ нснх.
 Всеки е нснхвал,
 кде мн нэ в снх.
 Как ун н снхннх.

 Netsiva
 Nentsiv-dan.

Луд-нелуд
 генихт-всепуд,
 гунт-нелунт
 нелудса-талуд.
 Снхнхс грей н в снхд.

 Netsiva
 Nentsiv-dan.

Планък на превността,
 Вкус от греха
 на пуждата жена.
 Колотот от младостта,
 брака — змична.
 Алач от масибрега.

Метриг-дан.

Сън явва гроб-мазар,
 мазар — кости мазарял.
 Кокал мерял на кантар,
 черени на кум редял.
 Уж е гроб, а тък маса
 на кум мезета и ракия,
 с черен-гача, герб на каса,
 в очни думки лакомия,
 и, темига, сред мѣхалта,
 връзка свалил на серия,
 в гроба мадна и везната,
 кантар грабна лакомия.
 Сън явва гроб-лагия,
 вина в мазар изтезна.
 Гроб разкрия — ужасия,
 кокал пучи не остана.

Метриг-дан.

Страдам в страдната килия.
 Мъки мчат ме в пъга.
 Пъгува мойта орсия
 Самувам сам во самота.
 Во сѣнищата сѣн сѣнувам.
 Мечти в мечтания ледят.
 През мѣмичата мѣт мѣтѣвам,
 Сълзи в сълзите ми сълзят.
 Чи болки в болката болят,
 В невинен грях ли изгорях.
 Звезди ошѣвѣнка страдно мечат,
 Че с песен, в песен, песен бях.

Nete Jiva
 Pankaj
 Netrit-dae.

Ти знаеш ли
 скала как плаче
 с едри,
 каменни сълзи,
 които ронят се
 така, че
 пренероят
 горди висини.

Nete Jiva
 Pankaj
 Netrit-dae

Жива е луната —
 жива и земята.
 Слънче да съдбата,
 магията — душата.
 Слънчик — кръговрата.

Ела, ти, мѝко напѝжала,
 ела, до мене приседни
 и нека с месец обдояла
 изпѝрем мѝжките сълзи.
 Душата, мила, най-долу.

Силно любя, силно мразя —
 безразличие незнам.
 Свобестия си чиста мазя —
 бит, свържето се иде дал.
 Пред другари се прекланял,
 Немно така любовия.
 Мътка клетва заковаха,
 ми взен знак на верността.
 Пред врага без страх застава,
 не ме плаши мен свържето.
 Не ме плаши мен забравя,
 най-мне плаши младостта.

Петър: не
 Метрич-дол.

Има мигове,
 безброй мигове,
 когато знам,
 че макар и сам,
 некой ме обича.
 Звездомат-свиза,
 самолетник — любовия.

Петър: не
 Метрич-дол.

Дали не сънуваме
 буден живота си
 или съществуваме
 в нечий неземни,
 всеразумни слъзи
 на събднатите мечти.
 Душата ли,
 очите ли...

Метод: не
 Метод: да.

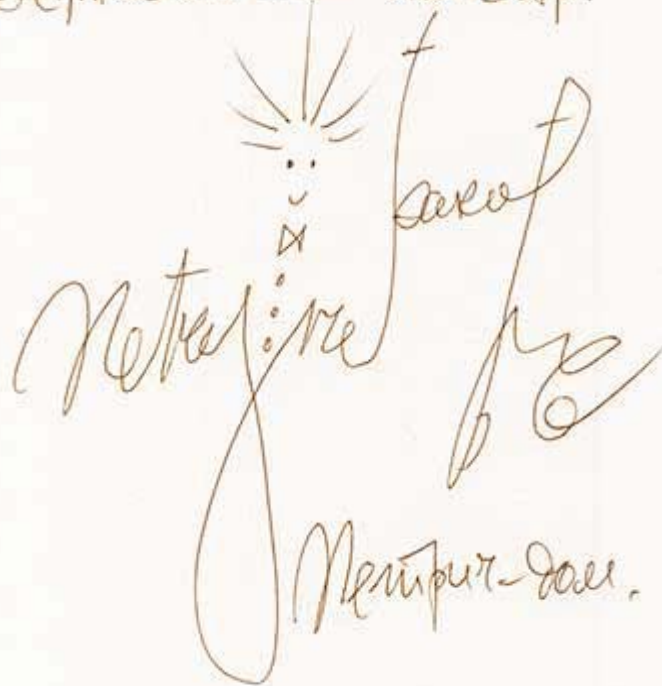
Боже, колко страда
 он безсърдечие.
 Едва во старостта,
 душата ми призна,
 че съм и селврийта.
 Къде ми бе ула,
 без гроб, из дъха.
 Урна — менелта.

Метод: не
 Метод: да.

Дари и съдбата,
не знаеи джизата.
Не може земята,
да е неосъдана.
Въздушна - джизата.

Мария,
с разплакани очи, като икона
от Роженският манастир,
оставаша моята мадона,
дарена ме с деца и мир.
Верността - величир.

Бедна къща — тирен обгорен,
 тирни блага доброта,
 гозда-мост, мъжди корен,
 в жар мудрее мъдростта.
 Бедна къща — ситина-жарост,
 мъга къни семена,
 премеж-мъка лютин радост,
 бразда бразди мъдростта.
 Бедна къща — клон-маслина,
 будност буди и съня,
 майка в керка — баща в сина,
 мъдрост мъдри мъдростта.

Netel: me
 Menir-dae.

Смъртта е нещо
 етносимелно:
 мълопо лъж —
 джиза тал.
 Живот не си сам.

Netel: me
 Menir-dae.

Не тлей, а изгори,
и метел извек створи.
Можеш ли, творци,
безкрая продолжи.
Боди, за да си.

Netko:ve
Nemir-dae

Убой не би трагичен
по дяволите любовта,
заради греха.
Смодереността,
пържде дъха.

Netko:ve
Nemir-dae

От всички безумства,
 що са на земята,
 Най-безумна войната,
 Никодѣ, душатъ,
 Не знаятъ разплатъ.
 Ама - магия свята,

Петър Петров
 Петър Петров

Дой ли не утре,
 Никой не си дойде,
 Труд не оживе -
 Свещ не обдове,
 Силата не оцее.

Петър Петров
 Петър Петров

Докосяни
свободата си —
виз душата,
как слъзи,
и да не изгуби —
сенка не кърви.

Петър: не
Петър: док.

Разделям заплата с птиците,
ведно с отронена слъза,
а те приклянали си главичките
пред всяка сротена пирокса.
Като в некакво значение
танцуват с върхащи крила,
ползва гъдно внимание —
гузукат пехничите гърла.
Подскачат, качат на ръката,
делат скръта на доброта.
А сепне митват в небеса
да наидат живата вода.

Петър: не
Петър: док.

И куршум
 неможе
 да избега
 от смъртта.
 Окоито —
 прока.

Докле мизна,
 младост остае.
 А да кимна,
 греса си ойде,
 Чикой ме неце.

Омайника играла
 с омайниче игра.
 Замайна признала,
 че слаяна била.
 Омайниче в играта
 омайника люби.
 Червено в красотата,
 златисто я очи.
 Омайно биле дало,
 биле ой сърце.
 Сърцето полудяло,
 омайника замире.
 Омайниче в отпратя,
 лавгоснича вуде
 и списана в кувейта,
 ойново я люби.

Митрофан
 Митрофан-доч.

Умирае без греха-
 изте ме любовица.
 Над Аза и дъха-
 мрак не преходя.
 Обичам месечия.

Митрофан
 Митрофан-доч.

Македонко,
 стипредче вечноста,
 ти си ми душа.
 Мени в младостта,
 си ми и месецта.
 За тебе, трост-судба,
 бисе жертвал си сиротта.
 Вразя знамена.

Петре:ме
 Ментри-дан

Господи,
 чега ли ти,
 чега ли ти,
 никој не знай.
 И все пак, камай,
 Ми си най-най,
 горди безкрай...

Петре:ме
 Ментри-дан

Всеки има
сиромашко лято
преди сивартията.
След всяка зима
идва пролетта.
Дано се преродя.

Здравей, безтрепер.
Сам пътувам
към края
на дните си.
И без края,
ако си върн.

Как и да летим,
към гроба тълкуи.
Всетайната е,
как да умрем,
без да стигем да растем.
Най-лети се мен.

Netajira
Менфит-доел

Без да съм светещ,
нищо пак модретъ —
вещалка-вещ,
на мойта душа,
оми мене месенна,
и, без да съм творец,
напък на твоята,
я ней и зависимата.
Сътворих творба.

Netajira
Менфит-доел

Уерко,
 къде се замиля
 по гужди светове,
 От замиля да ще,
 Над гужд гроб, кой реве.
 Ера си, дете —
 дъщеря осиротя,
 баща ти ке мре.

Netajiva
 sakuf
 Ментри-дан.

Зърнах незнайността,
 се списах на мига.
 По-нищ от глупостта,
 по-квот не е ула.
 Прощавай, простота.

Netajiva
 sakuf
 Ментри-дан.

Втрѣмекъ немодемъ,
 да сѣ съвокупимъ,
 живемъ яко бѣмъ.
 Дано се преродимъ,
 да сѣ споделимъ.

Свръхъ свобода,
 вселени-дѣла,
 лети я си мѣла.
 Въмъ съвѣстѣта
 и безъ вѣчностѣта.

Боже, какви очи —
сини, сини — синева.
Да гледам ги в очи и фюке,
поливаму в сини езера.
Поитена ми во нив душата,
синий взор не я видя.
Удави се самотата
в очи, с очи на любовта.

Петар Јакоф
Метри-доу.

Умирение ме задучава,
души мелева свиза,
букта в горното застава,
презвучае гласотка светлина.
Милее терзата на леана,
ленее нежност в нежността.
и греа жубостта голяма,
молее пронала роса.
Кростното гледката развива,
поспила кростнала леа,
цветата в терзата полива,
развива бликнала твга.
и тврѣтка тврѣтнала изфрѣва,
изтврѣва тврѣтнежа дуа,
разбоя житеници ситѣва,
изтѣкала, леаѣтѣка, дѣва.

Петар Јакоф
Метри-доу.

Нема националности.
 Има добри и лоши хора.
 Стига власт-мощност,
 Душатта не е камора.
 Не се дели с томога
 Кръвта на племена.
 На всички е простора
 и всички сме прахта.
 Първомайката една.

Стоя сред черковния двор,
 Заслушан во гещмата,
 От медни гугури, в маришвен хор,
 стърри месенята на водаята.
 И роман романи за майстора свой,
 смелата жуки тичиената
 и секаш зидарят на този покой,
 реди месенята на водаята.
 Небесно покрива тожия кръст,
 пронизван от самолетята
 и свелта преходно непленамата пръст,
 цари месенята на водаята.
 Всенен от дъха и отник
 и с тръски порвях цветята—
 осветена в светия светих,
 да се свети месенята на водаята.

Властита е пари-
парите - жени.
Любовта дори,
памет-от
за власт и пари.
Похот не свърши.

Докторе, само ти
успя и държа
сърцето ми в ръка,
за да продължа
да летя над прахта.
Безкрай благодаря.
Има гудеса...

Старци седали, мълкае разиравали
вети легенди за време оно.

Курати-миражи во стоеен кръжават,
иначе славят — стържано било.

Стари чинари сенка им падали.

Во жинки, костіени, курцим редяли.
И пинич мо гърбо правки тие ладат —
убити комити на мосто стояли.

Сенка до сенка во нишка вървали.

Со кървави кърви, кърващи кърважи.

Во огиле ад, во гърло им глад,
гилзи-ачици — болди-колеати.

Старци седали, времето нижат,
лесто мо листо во нѣза-матан.

Свѣди денгосвали, сенките движат —
комитска им крѣтва и Господ е дал.

Nete Jire
Метри-до м.

Мило мое вѣже

Мария-Елиза,
луна та вѣз слѣза,

за да е до мен,
те чѣва Видовден.

Да ѝзе най-сѣвѣрен,
генот си е ген.

Отинсот — Род свѣщен.

Nete Jire
Метри-до м.

Нощ е. Затрутан съм от звезди.
 Река ме гали, разPLITа коси.
 Сама воденица приказ клатей,
 со камѣни мее — месен гледи.
 Дух-дерменджия крини брочи,
 загребва звезди и сине лѣчи.
 Стари завети во брачно рои,
 дедови месни му брачнаи свѣти.
 Полѣх полѣхва, сѣадо дои —
 со месец-гайди, шебе илѣти.
 Нощ е. Звездонад рѣчи...

Метриг-доел

Нема любов —
 има пресметки.
 Кой не е готов
 на всичко пред сѣверитѣ.
 Микро-свѣстѣ ва
 в мозѣка на дѣка,
 дефакто сѣе дѣка
 и глѣтка дѣлѣна
 отѣвод незначитѣлѣта.

Метриг-доел

Мислете ме за луд,
 Но да бода глуп,
 че в магмата
 живеят същества,
 по-глупи от вас.
 А свръхразумността,
 живей в безброй слънца.
 Връхмикросъщества,
 живеят в мозъка
 на всеобщността.
 Нема самост.

Петър-доч.
 ракоф
 р

Роботски ми се со сиринида,
 безземна свобода
 свлича вечността —
 оставам по дълга.
 Си всевъзможността
 на изначалността,
 твоя свещ над свещта.
 Свободен не е сиринида.

Петър-доч.
 ракоф
 р

Какво
 и да облека,
 Най-хубави си гала.
 И само да рече
 да се съблече
 твоя е, и преспола,
 и трожа на мѣка.
 Карика на греха,
 ти си и властита.
 Теена на жерта.

Метаморфоза
 стори ме дѣга.
 Рвободен съм, свърза
 и съм свобода.
 Свободна е месенна.

Без пари, без жени
и минтири-минтири—
богадѹща-дѹща,
фѹркал си мѹща.
И богова свѹза,
сѹм некак си дѹга
и ромолѹ мѹна.
Вѹдѹ, божѹ, боготѹ
и в мѹн незнайностѹмѹ.

Netel: va
Pentru: da.

Доиде и мойто
сиромашко лѹто.
Претикал сѹгаростѹмѹ,
че всичко най-свѹто—
мига преди сѹврѹмѹ.
Вѹирам свѹтоѹмѹ
за незнайностѹмѹ.
Незнайностѹмѹ—свѹмѹ.

Netel: va
Pentru: da.

Знаеш, че ще упреса
и неможе да спре
неизбежността.
Не боди слуга
на бездуховността.
Назави, и смъртта,
и безкрайността.
Ума — не само думи...

Netel:va
Mentur-deo.
ракоf

Аз съм Аза
на съдбата
и душата
на безсмъртността.
В мен е неопията
на хората спира
и съм съвестта
на незначителността.
Аз съм месата
и титлата на смъртта.
И нестинар-дога,
съм агнеш-сълза.
Уго друго, свобода.

Netel:va
Mentur-deo.
ракоf

Като не иска
 да е герой.
 Пла кой мъсиска
 да доде мой,
 Пла кой, Боже мой.
 Пла кой... Пла кой...

Плай-обита прѣстѣта.
 Ей майка, и баща -
 нѣя ни съзнатѣта.
 и всичко що свѣта.
 Без ней, що прахта.

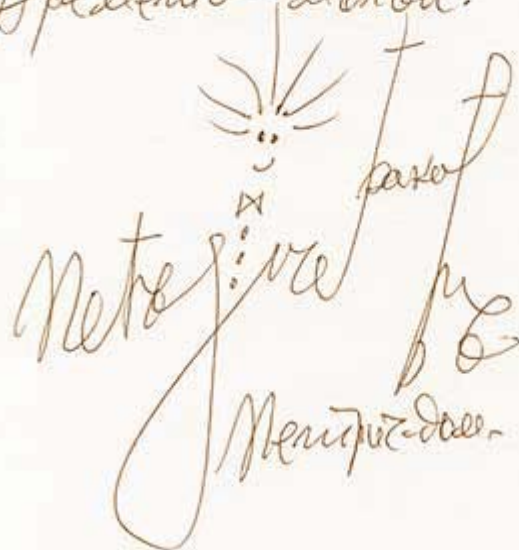

Цела събирател
и изваждане.
Умножение
и деление.
Цола се решиш,
сбраќањето да делеш
и да изваѓаш,
так исе левојениш.
И нај-свише, гроба ижи.

Neteživa
Neteživa-200

Освет младост
и ма и старост.
Всичко да крвва—
живот—смертоста.
Времето—молва.

Neteživa
Neteživa-200

Отвъд отъждяването,
 надскочил сенката,
 съм нереалността.
 Роден се, мръсна —
 се слех с незримостта.
 Боже, какви неща —
 съм сред митичността.
 Не само свещ, свещта...

Петър
 Метридан.

Аз съм гладен,
 а ти си алчен —
 твои различни неща.
 Но, разни мо блага,
 сме равни пред пръстта.
 Равнието — сестрината.

Петър
 Метридан.

Много ми казваха,
ме забравяй,
но, аз запомних
само тебе, дете.
Веднѣж се любя,
с душата ми все сърце,
Разлика — различае.

Netelive
Newport-Gale

Воспояни
на сирніта, джукіа,
избей безкрайностиа.
Роборченство-свза —
просто сие мезаа.
Мезіаі, товечіа,
мезіаіа — уа.
Харіаіа — вара.

Роден сие да уа
и свобода си сирніта,
изсворил скеліа
и мїу, що везностиа,
да беда джукіа
на галактичностиа.
В мен, и Раданіа,
и в сько, що своб.
Рве над безсирностиа.

174

В края
 на краищата,
 всичко е вода.
 и над Топанла,
 Абсолютна — душа.
 Кой не е смирѣта,
 претрѣвѣно — Тла.
 Топканта — кръга.

175

Телла ад,
 Телла рай.
 Всека душа,
 миг-безкрай.
 Незнайното,
 смирѣта знай.

Остатіюжна душа,
 владі старостітїа.
 издохне ли зреха,
 арам ти и дѣха.
 Гѣзѣтїка — сѣврітїа.

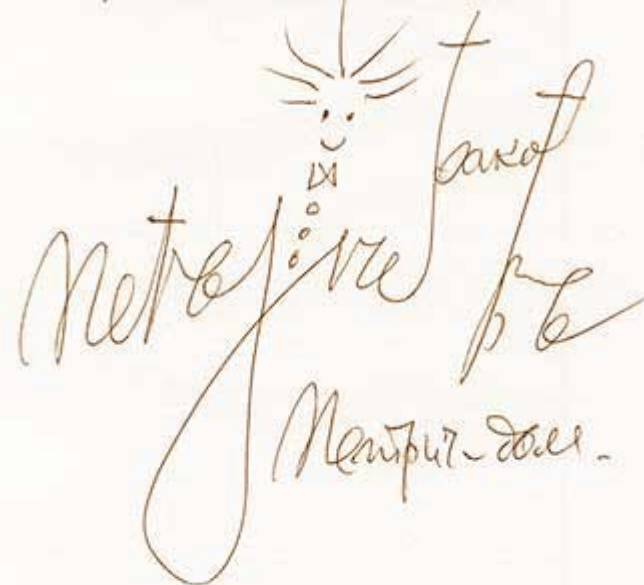
Що каію члєра —
 безсмертїе сѣврітїа.
 летїа на вѣтїостїа —
 времєтїо гѣжа.
 Мираж — безкраїностїа.

Всёко нещастие,
 все за първи път.
 Отиколе ли светът —
 за кой ли път съм мърт.
 Нещастник ли доживя —
 сенка ли живя.
 Изведен ли гредя.

Плате дай —
 нелеа край,
 извор да съм,
 ке пресъхна —
 вечност да съм,
 ке издохна.
 Ад ел рай,
 гроб не мечтай.

Първата ми любов,
отдавна остяре.
Влюбен послеслов,
оті обич побеле.
Мерак не претърпѣ—
душа се не сире.
Всичко спомен е.

И да се преродя,
так ќе съм селвритѣ.
Дори безкрайностѣ,
умира за греха.
И Разума — Душа.

Щастлив съм, че доживях да благодаря на
родителите ми, за това, което съм сега.
Роден съм на 31.08.1939^{г.} в дома на родителите
ми, майка София на 19 год и татко
Борислав на 29 год., в гр. Плевен.
Имам три сестри: Любка, Ангелина и Зоя.
Имам сест. Борис, Керка Руца и внучка
Мария-Елиза, за мирен, морен, за прчка.
В началото на седемдесетия ми Роден ден,
на 03.09.2008^{г.}, приживе бях прероден
от доц. доктор Георги Георгиев - Того, в
Болница Лозенец, София. Того държа сърцето
ми в ръка и знае че съм горда душа.
Поклон пред съвестта и таланта
на тази Свеще Боготта.
Искам да благодаря на приятели ми
професор Петър Велички, които бях до
мен неопитно в мига на мига.
Благодаря и на доц. П. Петков. Има доброта.
Дълбок поклон и пред академик Николай
Жауфман, съхранил местните ми

за след посмъртността. Има светлостта.
Винаги съм искал да благодаря на
благодетеля инженер Румен Александров
Попов, за какво ми е, но и за това,
че не позволи да себерясам от глед,
напук на завишния. Снежай Тодорина.
Кавостите помнят събелеността от
вещта на правността.
Из приживе видях отивността и
знам, че не съм сам, деца. Живейт
така, че да не се е срам в отивно-
стта на незначителността.
Кърнама майката не значи да оти,
нос, уста, уши. Всеразността,
над всички ндеса.
Ето и аз, вете в лиричната гонка
на баймасовия ми живот, лети
ли лети и чертава месетта...

Петър
Петър-Того.

Нема живот
без сестринта,
нищо разгле
без дъща.
Ничто —
Създателя.

Дори и безсестринте,
всички сме сестринте.
Извън същността,
само сестринта.
Да ще и лееща,
безкрая — дъща.
Такакички — гъжа.

Откаж свет светува,
 Бога си богува —
 царот си царува.
 Род, в из да верува —
 светула пари стичува.
 Трод не робува.

Никой
 не е над Никой,
 Но не всеки
 е прах в прахата.
 Душата,
 не е света
 и не всеко —
 безкрайността.

30. януари.
 лето 2011 ^{нио}/₇

За кой ли път
 съм на път за
 спрех да ги броя.
 Феникс от мената,
 все тъй съм си дъна,
 прераждаща дъна,
 да бъде грех в грех.
 Не спрех да кофя.

Netelive
 Netelive-doe.

Извряка ли дъна,
 дали е радостта,
 или пък път в пъта—
 стъпаня стъпа,
 дори и след смъртта.
 Не всеки и роса,
 като ли дъна...

Netelive
 Netelive-doe

На прага на събрийта,
 преди да омилея,
 узнах, че вятроустия
 не е, дори прахта.
 Прифлига-шега
 и времето лъжа.
 Пощица — кръвца...

Изхвърлил вятроустия —
 измех си месеция.
 Останал сляк в сляка,
 съм никак мо дъка.
 Цю, като фера —
 ке мей ме идноустия,
 а внущийе — деца...

Ех, борба, борба,
 бик бил часъми в
 да съм ти в
 и след слънцата,
 но съм прах в прахите.
 Нелеа свобода;
 верата — гроб-сълза.

Войни, войни, войни —
 безкрай се не свърши.
 Ех, пари, пари,
 няматъ очи.
 Безгробие, кой заре.

194

Не станал известен,
 нито нащумех.
 Кандидо — свещник-грех,
 вретъ разнати кръст горех —
 кандалница му бех,
 Пред изгрев светъ кадох,
 во залез Слънце сех —
 звездопадъ бех.
 Жар-птица не изгнех —
 сенка не надлетех.
 Плащех сина — мек ми мек...

Петър
 Пейриг-дом.

195

Извън безкрайността,
 от другата страна
 на неизвестността,
 дори и прах в прахта,
 знам, че съм вода
 отвод отводността.
 Съм изначалността
 на разума-душа
 и всичко, що светя,
 Свобод — птичка-дъга,
 рибя, нефтя-жука,
 съм рациона-матна
 на неизвестността...
 Блъбукан звезда...

Петър
 Пейриг-дом.

196

Не избираш
сходата сее.
Не се рови,
в душата ѝ.
Орисан сее.
Орис и не си.

197

Зарий ми ате прѣстѣта,
си гроб на вѣчнослѣта.
Поникнали ми звѣзды—
възкрѣснал си в дѣха
на негизъ стѣза.
Вѣдишка да свѣтѣта—
крѣста не е душа.
Крѣга—роса-дѣга...

Извързват да гори —
 безкрая се върти.
 Анализа дори,
 от смърт се не спаси.
 Далечни души,
 а да ври ли ври —
 раз мей-жужки.
 Земята се ползи...

05-06
 март
 21. март
 2011

Живота
 е живота
 на смъртта.
 Душата —
 съвестта.

Ментур-дае

Паха
и не написах
месечта на сиритица.
А колко мек
за любовта,
Захва суета.

Не се мисли,
че света
е над сиритица.
Водата-вода;
Душата-душа.
Вдъх горната сирата,
Не е сама
предизначеността...

Кей-живей,
любим-творчи,
сам едно мачки,
те просто-смирнен си.
Всеможен да се —
душата не харчи.
Без ней и гроб не си.

Робство-свобода,
какво ли не прахиса.
Бездельство на грехи —
бездушие дъха.
Безкрайна алчността —
безсмирна зависимост.
Гее на масли — маслинта...

И най-овластен,
и най-извисен,
и най-свършен —
бъди най, ама най,
най-обичаностен.
И ама Високоу...

 Metro Live by
 Newport. com.

Времето да спре-
сдобата си миге.
Дох, докле рече —
Лодкарят дойде.
Как не ми се яре,
Но Цербер, Цербер е.
Прости, Небичице.

Netaji
Mamput-does.

Видех Аза си —
 ме ужас ужасе.
 Врѡз всичките светли,
 ботем, гроб зорци.
 И в рай дори —
 всеки с ада си.
 Безкрая, кой спаси.

И не си мисли,
 че денят се ще —
 кръга и неб върти.
 Месуре на конци —
 много окръжност.
 Безтегловност —
 неизвестност и кръжк.
 Зехрѡк се не свърши.

Щастлив съм, свѣда,
че взмех смъртта.
Взмех и грѣха,
взмех и любовта.
Живех за песента.

От старостта ли,
от що ли, не знае,
но взех да плача,
когато съм сам.
Не съвсѣмвали сраи
и некак си знае,
че сѣавам смъртта.
Ридат дѣца,
за своѣта дѣца.

210

Всеки иска
да е лъв —
кой не иска
да е пръв.
Пустя кръв
и не разбра,
че е сиръв
на прахтя.
Вече сирви — сирвилия.

Великден
24. Април.
1970 2011 ^{м.о.}
Метод. док.

211

Как и да свирят,
изгърчилият —
не са орглий.
Размерено небе,
нехае върхове.
Не каца
шир-височне...

Метод. док.

Всичките оти —
 Най-арти метни.
 Кой се спаси
 от гужди погледи.
 И платени свлзе —
 Зависните не си.
 Всеки с праха си;
 Просия — светиче...

Панчувал
 с джугата си,
 танца на ситрийта.
 Божей, какви крила —
 все безкрайността.

214

Не се сърди
на живота си,
че е и сестриня.
Да изведеш от нея —
дългана прахня.

215

И да мъкне,
завистия,
как ке рий прахня.
Вродена простотия —
поветностия сестриня.
Свещена — светостия.

216

Без кърмата стърна,
що галактичността.
И над незначителна —
защото и, защото.
Всичко — Глазото...

Петел: те
Олга
среда
март май
2011 г. лев

Мендърдан.

Ос,
мамо...

Мойте
каренге
предзи-
свѣтқи